

her er foreslaaet af den høitagtede Minister, tiltaler mig ganske vist mere, end det, vi have forladt eller ere i Færd med at forlade, men jeg tror dog ikke, at det er et System, som dette Thing kan godkjende. Selvsølgelig ønsker jeg Lovforslaget omhyggelig behandlet og drøftet, og jeg er derfor ikke enig med det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (G. Peterfen), som endog saa vilde have det negtet Overgang til 2den Behandling. Jeg haaber, at en saadan Drøftelse maa føre til, at man maa faae Klarhed over de Veie, som man i Fremtiden vil gaa; men at der i Nar skulde komme en Lov ud, som giver bestemte Baneanlæg, det tror jeg neppe. Selv om det ærede Medlem for Årsens (S. Pederfen), som han sagde, vil gjøre store Indrømmelser, tror jeg ikke, at disse Indrømmelser ville gavne. Jeg kunde tænke mig, at de skulde gaa i den Retning, at man slog sig sammen, saaledes at Nogle fik en Bane, Andre en anden, at man altsaa tilfredsstillede hinanden fra forskjellige Kanter, og at der deraf skulde fremgaa en Lov med 3 eller endnu flere Baneanlæg. Men jeg tror, at dette vilde være altfor meget igjen at gaa paa Slump og i Blinde, og at man derfor ikke kan fortsætte ad den Veie. Jeg siger: fortsætte, thi vi have maaske, naar Alt kommer til Alt, været for meget inde paa den. Dog skal jeg ikke kritiserer de nuværende Anlæg, men slutte med at erkjende, at de Anlæg, der ere komne ovre i Vestjylland, i Vendsyssel, mellem Standerborg og Silkeborg, staa for mig som meget gode og som Anlæg, der ere paa deres Plads, hvorimod jeg naturligvis meget beklager Fortsættelsen af Silkeborg-Herning-Banen, saaledes som den er stet, og jeg skal gjerne tilføie, at det er lige saa uheldigt for de Egne, der fik den, om end ikke i samme Grad. Jeg ønsker altsaa, at den ærede Minister vil have sin Opmærksomhed henvendt paa, saafremt Driftskontrakten ikke allerede er undertegnet, at de paagjældende Egne ikke baade komme til at høre med forhøiet Tægt og tillige komme til at betale høit gennem deres Kommuner. Den høitagtede Minister har jo efter Finantsloven af 1873 i sin Magt at vælge mellem de to Ting, enten at lade Staten drive Banen eller at give et Lissud til det private Selskab, og da maa det under alle Omstændigheder være muligt, at Egnen bliver stillet paa samme Maade som Landets øvrige Egne med Hensyn til Beføstningen ved Transporten af Person og Gods.

Indenrigsministeren (Seel): Flere ærede Talere, som have havt Ordet ved denne Sags Behandling, have anset over, at Ministeriet ikke ved Overgangen til et nyt System har set sig istand til at forelægge Planer, der skulde bestemme de fremtidige Jernbaneanlæg i en overfukkelig Fremtid. Jeg skal dertil bemærke, at hverken den Tid eller de Midler, der efter Ministeriets

Begjæring i forrige ordinære Samling have staaet til Raadighed, have været tilstrækkelige til at udføre Arbejder af saa stor Udstrækning, som her er omtalt; men jeg nærer ved Siden af stor Løiel om, at Resultatet af saadanne Undersøgelser vilde have bragt de Fordele, som det synes, man har ventet sig efter den Vægt, man har lagt derpaa. Jeg tror nu, at Erfaringen viser, at det allerede kan have sin Banskælighed at komme til Overenskomst om Anlægget af enkelte Jernbaner; men Behandlingen af Jernbanesager i det Hele taget vilde blive overordentlig besværliggjort, dersom Fremstillingen ikke alene skulde udstrække sig over det, som foreligger, men ogsaa til det, som man ventede i en nærmere eller fjernere Fremtid maatte komme paa Dagsordenen. Det vilde blive en Behandling, hvortil Landets fremtidige Forhaabninger i denne Retning i Særdeleshed vilde knytte sig, og som vel vilde finde saamange Talsmænd, at Forhandlingen vilde faae ganske overordentlig Udstrækning. Jeg tror heller ikke — afset derafra, om man vilde være istand til at komme til et Resultat, — at en saadan Forhandling vilde have den affluttende Virkning paa den fremtidige Udvikling af Jernbanerne, som man for Diebløkket er tilbøjelig til at tillægge den. Jeg ser nemlig ikke rettere, end at det vil være denne Rigsdag og denne Regjering umuligt at garantere en allerede nu fastslaaet Udvikling af vort Jernbanevesen. Der er Intet, der binder de fremtidige, kommende Rigsdage og Regjeringer til at opfylde og gjenneføie det, som denne Rigsdag og Regjering har anset for at være nyttigt med Hensyn til Jernbanevesenets Udvikling, og det kan være af meget naturlige Grunde; det behøvede ikke at komme derafra, at de efterfølgende Rigsdage og Regjeringer troede at maatte følge andre Principer med Hensyn til Udviklingen, men det kunde komme fra en meget naturlig Forandring af Forholdene paa de enkelte Steder. Jeg tror derfor ikke, at en saadan gjennemgaaende Undersøgelse af Maaden og Veien, som Regjeringen vil vælge under den fremtidige Udvikling af Jernbanevesenet, vil have de klare, oplysende og beroligende Følger med Hensyn til Bestemmelsen af, hvad vi idag gjøre eller nu attraa, som man har ventet sig. Regjeringen har derfor indtrængt sig til at foretage det, hvortil der efter Omstændighederne var Tid — om end knapt nok — og Midler. Man har henvendt sin Opmærksomhed paa de Egne, som efter Regjeringens Overbevisning først maatte komme i Betragtning, naar Tælen var om Udviklingen af vore Jernbaneforbindelser, og naar Regjeringen nu har ladet anstille Undersøgelser i det nordvestlige Sjælland og i det sydvestlige Thyen, er det ikke alene, fordi man har fundet, at disse Egne ere særlig uheldig stillede ligeoverfor Jernbaneforbindelsen, men ogsaa af den Grund, at der har været vakt Forhaabninger paa disse Steder, idet Jernbaneanlæg der i en længere Nar-